

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1916.

Leto XVII.

Pod gradom.

Visoko v oknu grajskem
graščak bogat sloni,
z brezčutnimi pogledi
po svetu v dol strmi.

Pod gradom pa počiva
prosjak upadel, bled;
na licih se pozna mu
trpljenja, bede sled.

V ponosno grajsko stavbo
pogled solzan upre
in tožno beseduje,
ko nje lastnika vzre:

„Jaz kakor ti sem človek,
in v meni srce to
za srečo in veselje
kot v tebi je čutno!

Pomankanje moreče
in bol le moj sta del,
od davnih let otroških
še nisem bil vesel.

Od hiše hodim k hiši,
in le, kar podeli
usmiljena mi duša,
to mene preživi.

In kjer me noč doide,
tam posteljo dobim,
pod drevjem v travi danes,
na skednju jutri spim.

Ti pa v prekrasnem gradu
razkošno tu živiš,
od sreče v dar prejemaš
vse, česar si želiš.

A če te jaz ponižno
za dar poprosim mal,
z nevoljo daš mi vinar,
ko si me opsoval!

O, vi, ki le dobrote
uživata sveta,
vi, ki ste do trpinov
brezčutnega srca:

Za en vsaj dan naj sreča
vas zapustila bi
in v haljo siromaka
naj vas zavila bi!

Pod haljo to spoznali
ubožcev bi gorje—
to morda omečilo
vam trdo bi srce!"

Fr. Rojec.